



Василь КАЛИТА – сучасний український поет, прозаїк, публіцист. Народився 30 грудня 1985 року в місті Львові, де мешкає і сьогодні. За освітою – математик. Працює вчителем математики у Львівській гімназії «Євшан». Наразі здобуває другу вищу освіту за спеціальністю «журналістика».

Твори друкувалися в багатьох періодичних виданнях: «Дніпро» (Київ), «День» (Київ), «Склянка часу» (Канів), «Рідний край» (Полтава), «Коліжанка» (Львів), «Експеримент» (Львів), «Літературний Чернігів», «Зоря Прикарпаття» (Калуш), а також на Інтернет-порталах «Укр.Літ.», «І», «Буквоїд» та в колективних збірках і антологіях.

ПРИСТРАСТІ

Геть від мене, пристрасті лихії,
Що маскуєтесь брехливо під кохання,
Що у душу влазите, мов змії,
І брудні здимаєте бажання.

Любите змальовувати в тиші,
Збурюючи серця стук шалений,
То майбутніх зустріч дивовижі,
То близький гіркий фінал плачевний.

І кохана постає в неправді:
То над головою німб сіяє,
То підозри шепчете у зраді,
Хоч насправді в них підстав немає.

Всі думки охоплені лиш нею,
Ну і ще цим «почуттям» злощасним,
Замість вас просвітлюють зорею, –
Роблять серце кволим і нещасним.

Біль, тривога, мир в душі забутий –
Це всього лиш пристрасть – не кохання,
Це під цукром схована отрута –
Смак на мить і на віки страждання.

БУВ ДЕНЬ ЯК ДЕНЬ...

Був день як день, яких багато
Спливає в нашому житті,
Не знав я ще, яке це свято:
Уперше глянуть в очі ті.

Того, що часто звать коханням
З першого погляду п'янким,
Я не відчув, як і бажання
Найближчим часом стрітись з ним.

Тоді ми довго жартували,
Твій сміх дзвінкий, «Ого-ого!»,
Ми тиху заздрість викликали
Веселістю не в одного.

З тобою затишно, спокійно,
Нема потреби одягати
Личину й діяти подвійно,
Увагу щоб завоювати.

Ти все просила: «Розкажи щось».
А я: «Що хочеш ти почути?»
Сама собою мова лилась,
Як ріки в океан течуть.

Часом слова давались трудно,
Не знаючи, з чого почати,
Як мовив Соломон премудрий:
«Час говорити й час мовчати».

Зате вже інші не мовчали
Про нас, і зблизька, і здала
Додому телефонували,
Питали, коли весілля.

Душа спочатку бунтувала:
Де ж видано, щоби якась

Чужа людина краще знала,
Ніж я, у кого закохавсь.

А потім клопоти практичні
Нас затягнули в свою сіть,
Ми бачились раз-два на тижні
І переважно мимохідь.

Коли на довший час розлука
Поставила між нас стіну,
Не раз навідувала думка,
В якій я лиш тебе одну

Хотів без фальші звать «Кохана!»
І по життю пліч-о-пліч йти
Не в пристрасті, як ті погани,
Яким вже Бога не знайти.

Лиш тихо, віддано і чисто,
Без гордості і не в журбі,
Не з вигоди, а безкорисно
Служити Богові й тобі.

Тому, поклавшись на Бога
У серця порухах своїх,
Я жду взаємності від твого
На почуття, прийми же їх.

БЛАГОСЛОВЛЯЮ ГОСПОДА...

Благословляю Господа за те,
Що звів нас на життєвим перехресті,
Що удостоїв Він мене такої честі –
Пізнати чисту, милая, тебе.

Благословляю Господа, що Він
Створив і збудував тебе такою
Вродливою, смиренною, простою,
Стійкою до прояви злих сторін.

Благословляю Господа, який
Вберіг тебе від зіпсутості світу,
Дав душу щиру, світлом оповиту,
Думки тверезі, розум той ясний.

Благословляю Господа завжди
І прошу берегти тебе й надалі
Від впливу злого, страху і печалі
Та будь-якої іншої біди.

Благословляю Господа й молю
Із вірою, як фінікійка, впавши в ноги,
Як два сліпці, жебруці край дороги,
Щоб навчив тебе любити, як я люблю.

«НЕ БІЙСЯ, ТІЛЬКИ ВІРУЙ»

Коли боїшся крок зробити,
Щоб не зірватися у прірву,
Чи звичний плин життя змінити, –
«Не бійся, тільки віруй».

Уміння мислити й любити
Дарує щедро Небо,
Але, як ним розпорядитись,
Залежить лиш від тебе.

Зерно, заховане в коморі,
З'їдять, і вже немає,
А як його посіють в полі, –
У стократ проростає.

Кохання в мурах не губи,
Йому назустріч крок зроби.

ТРОЄ

Як часто ми, кохаючи, страждаєм,
А все тому, що марні сподівання
На смертних понад міру покладаєм
І тим обмежуємо дар кохання.

Які насправді вбогі ці границі!
Людським слабким умом недосконалим
Логічні ми сплітаєм небиліці,
Що нам здається надзвичайно вдалим.

Тим не даємо місця благодаті –
Без неї наші всі зусилля марні,
Кохання логікою не обняти,
Не діють схеми тут раціональні.

Кохання – справа це не двох, а трьох,
В якій співдіють він, вона і Бог.

МОЛИТВА ЗА КОХАНУ ЛЮДИНУ

Припадаю опівночі
Із сокрушенням й молінням
Я до тебе, милий Отче, –
Раб лукавий і негідний.

Скільки ласк мені даруєш,
Я не можу полічити,
Ти молитви мої чуєш,
Кожен день навчаєш жити.

Було, що не прислухався
Я до Голосу Святого,
Гнаний бурями метався
І не раз тяжів до злого.

Дар кохання обертав я
Для душі своєї в шкоду,
Стрімголов у вир кидався,
Забуваючи свободу

Від справдешньої любові
Цінувати й не служити
Ідолам із тіла й крові,
Лиш заради Тебе жити.

І лише заради Тебе
Полюбити ту єдину,

Полюбити так, як треба:
Вірно, віддано, невинно.

Дякую, що дав зустріти
Ти її в житті моєму
І, зустрівши, зрозуміти
Почуттів своїх проблему.

Хоч бентежили немало
Серце різні почування,
Через них воно страждало,
Та не було це коханням.

Жар, захоплення чи пристрась –
Називає хто як хоче, –
Воєдино все в нім злилось,
Лиш Тебе не було, Отче.

Тому прошу, вбережи це
Почуття, що розквітає,
Від отих помилок нищих.
Справді любить той, хто знає

І тверезо розважає,
Що є доброго в людині.
А чого не вистачає,
То простити ми повинні,

Виправити при нагоді,
Але так, щоб не страждала
Наша вибору свобода
І щоб згода панувала.

Дай з коханою моєю
Нам пройти цей шлях тернистий,
Де вкінці зорить зорею
Покрівець подружжя чистий.

Дай, щоб шлюб наш будувався
На взаємному коханні,
Щоб до нього готувався
Кожен з нас в палкім старанні.

Научи всьому, що треба
Нам для створення родини,
Благодать даруй нам з Неба,
Бо без Тебе ми, як глина.

Дай нам бачитись частіше,
З кожним разом спілкування
Одне одному ріднішим
Нам ставати, і пізнання

Око нам відкрий, Владико,
Щоб нам краще розуміти
Одне одного, й велику
Неуважність одоліти.

Дай тверезості, терпіння,
Віри, мужності, любові,
Мудрості і просвітління,
Щоб приймали все в покорі,

Що твоя блага десниця
Нам надалі приготує,
Чи дозволить поріднитися,
Чи цей замисел зруйнує?

Бо через безсилля наше
Ми не знаєм достеменно,
Що для наших душ є кращим,
Що на путь веде спасенну.

Та іще... Дай перемоги
Над брехливими думками,
Всі зніми перестороги,
Страх і смуток поміж нами.

Справедливістю своєю
Оточи, постав як зброю,
Щоб я чесним був із нею,
А вона чесна зі мною.

ПРО ЩО МИ МОВЧИМО?

Про що ми мовчимо? – Про те,
Що світ довкола кічиться і дметься,
Що грішним називає все святе,
А грішне – подвигом і благочестям.
Що все підмінено... З безодні й пустоти
Виходить звір, брехливими словами
Блюзнить і сіє зерна суєти;
Злостивість, страх вирощує між нами.

Про що ми мовчимо? – Про те,
Що в сумнівах, неприйнятті, терпінні
Противник звіра набирає сил, росте,
Щоб вистояти в страхітливому ревінні.
Що ще сім тисяч (може, й більше) є,
Які перед Ваалом не схилились,
Сумління не заплямили своє,
Не зрадили, не продались і не купились.

Про що ми мовчимо? – Про те,
Що вони сильні, а ми все ще кволі,
Викривлюємо в різні сторони просте,
Не зважуємося у вічі глянуть долі
І вдарити себе у груди: грішні ми,
Бракує нам любові і смирення,
Жадоба застилає нам уми,
Занедбуємо милосердя і прощення.

Про що ми мовчимо? – Про все,
Хоч і вуста невтомні у розмовах,
Потоком пустомовства нас несе,
Де кожне слово – порожнеча й промах.
Відкиньмо їх! Хай слово – Божий дар –
Послужить, щоб утверджувати правду,
Смертельний злу нехай завдасть удар,
А людям дасть просвітлення й віраду.